

Hồi 04

Hiên Ngang Bất Khuất

 ròi dần dần sáng, dằng Đông đã rạng ánh hồng, nhưng dưới đáy Âm Dương Cốc vẫn còn đen tối mịt mù.

Trong lớp sương dày đặc, một bóng người sờ soạng tìm kiếm...

Đó chính là Giang Thanh, chàng đang sờ soạng tìm mối dây đã thông mình xuống đó. Đầu cổ Giang Thanh bị một lớp máu đỏ lôm dính khấn vào, lại thêm quần áo be bét, tóc tai rối bời, mới nhác trông thật dễ sợ.

Thở dài một tiếng, chàng uể oải ngồi xuống nghỉ mệt, vì sương mù dày quá, chàng tìm chưa ra mối dây. Thẩn thờ nhìn những vết máu bám trên mình, trong lòng Giang Thanh nổi lên một nỗi buồn vơ vẩn, chàng cố sức cào cấu mà nó chẳng chịu tróc ra.

Giang Thanh trong lòng thầm nghĩ :

“Đợi chốc nữa sương mù tan, mình sẽ tìm mối dây cũng không muộn, bây giờ hãy nghỉ mệt trước đã.”

Vừa muốn ngả lưng ra đánh một giấc, thình lình thoáng nghe đâu đây có tiếng hơi thở của một người.

Giang Thanh phản ứng thật nhạy, rúng mình nháy vọt tới trước, quay đầu nhìn lại rõ ràng thấy một gã thư sinh mặc áo trắng phau, thân hình cao lớn đang đứng

phía sau mình chừng độ ba bước.

Trên gương mặt tuấn tú của gã thư sinh kia đang nở một nụ cười khó hiểu.

Giang Thanh kinh ngạc.

Chàng biết rằng từ khi hai mạch Nhiệm Đốc được nghĩa phụ đã thông thì tỏ tai sáng mắt vô cùng.

Chung quanh mình trong vòng ba trượng, dù một cánh hoa rơi một chiếc lá rụng, chàng cũng phát giác được. Nhưng người thư sinh áo trắng này đứng sát mình ba bước mà chưa hay, thì khinh công của người này thật đến mức siêu đẳng phi phàm.

Thư sinh áo trắng mỉm cười, không thấy thân hình ông ta cử động, nhưng đã lướt tới trước mặt Giang Thanh như một cơn gió thoảng.

Giang Thanh kinh hoảng rút lui một bước, quắc mắt nhìn chăm chăm vào gã thư sinh tuổi trung niên đó.

Im lặng một hồi, thư sinh khe khẽ hé miệng nói :

- Tiểu huynh đệ này chắc là từ trong Tử Long Bí Huyệt ra đây?

Đôi mắt của Giang Thanh nhìn chăm chú vào cái nụ cười khó hiểu trên môi người thư sinh, miễn cưỡng gật đầu.

Thư sinh lại nói :

- Vậy thì... cặp Kim Long trong huyệt và chiếc hộp bằng ngọc trắng kia chắc tiểu huynh đệ đã lấy được?

Giang Thanh thấy thái độ của gã thư sinh này thật là

trầm lặng, ngoài nụ cười khó hiểu trên môi ra, không còn cảm giác hỉ nộ ái ố nào lộ ra nét mặt. Chàng có cảm nghĩ rằng giá mà trời sập bên lưng chắc cũng không làm kinh động ông ta được.

Thấy người này nói một câu trúng phóc, Giang Thanh lại miễn cưỡng gật đầu. Người áo trắng đưa mắt nhìn quanh tứ phía, thông thả hỏi :

- Vậy thì tiểu huynh đệ định mang hai món bảo vật ấy đi đâu, tiểu huynh đệ có biết cách sử dụng hai món ấy không?

Giang Thanh thấy người áo trắng càng hỏi càng đi sâu vào vấn đề, bất giác lộ vẻ hờn giận, trả lời gắt gỏng :

- Những điều ấy xin các hạ đừng lo nghĩ tới, tại hạ tự nhiên biết cách sử dụng !

Người áo trắng lại khẽ mỉm cười :

- Có gan đấy ! Hai mươi năm nay chưa từng có một người nào đứng trước mặt ta mà nói một câu khó nghe như vậy !

Giang Thanh hừ, uốn ngực nói :

- Thôi tại hạ kiêu !

Nói rồi cất bước lui ra.

Đi chưa được mười bước, thì sau lưng có một tiếng gọi nhỏ vang lên :

- Trở lại !

Hai tiếng trở lại đơn sơ giản dị này hàm xúc biết bao nhiêu uy nghiêm phương phát, dường như có một tiềm lực

phi thường làm cho người ta nghe qua phải tâm canng rung động.

Giang Thanh bất giác phải quay nhìn trở lại hỏi :

- Ông muốn gì? Tại hạ ngu dốt nhưng không phải là người dễ khinh thường đâu !

Người áo trắng vẫn giữ một mực ôn hòa điềm đạm nói :

- Chỉ một điều mi dám đơn thân độc mã vào Tử Long Bí Huyệt, ta cũng biết người có một đóm lực phi thường.

Đôi mắt nhìn chăm vào Giang Thanh nói tiếp :

- Thú thật với tiểu huynh đệ, ta trải đường xa vạn dặm tới đây, mục đích là muốn tìm vật quý ở trong huyệt...

Giang Thanh giật mình tháo lui một bước, sẵn sàng nghênh địch.

Người áo trắng lại nở một nụ cười lãnh đạm :

- Người đừng sợ, ta không bao giờ cưỡng ép người khác. Nếu ta muốn chiếm đoạt thì...khà khà.. thì mười người như người cũng không chống cự nổi !

Giang Thanh bị những câu nói nửa cứng nửa mềm, nửa đùa nửa thật của người áo trắng làm cho hơi giận sôi lên, gắt :

- Ông muốn gì?

Người áo trắng điềm đạm trả lời :

- Ta trèo non lặn suối đến đây là muốn tìm cho được

bảo vật trong Tử Long Bí Huyet, nhưng vì đến trễ nên không cưỡng đoạt của nhà người. Thôi ! Ta định như vậy, người trao cho ta cặp Kim Long ở sau lưng nhà người đó, ta truyền lại cho người một môn võ tuyệt diệu nhất trần gian gọi là điều kiện để trao đổi !

Giang Thanh cả giận nói :

- Ta không thiết.

Giang Thanh tưởng là mình nói câu này ra sẽ làm cho đối phương cả giận, nên liền vận khí Độn Điền sẵn sàng ứng chiến. Nào ngờ, người áo trắng vẫn điềm đạm nói :

- Ta thật cảm mến gan dạ của nhà người, nhưng người có biết đâu tuyệt kỹ mà ta sắp truyền cho người đây anh hùng hào kiệt khắp bốn biển giang hồ ngày đêm đang sao ước, đó là Thất Hoàn Trảm. Như vậy sự trao đổi này người không lỗ...

Nói vừa dứt lời thì mở bừng đôi mắt hào quang đổ ra lóng lánh nhìn thẳng vào mặt Giang Thanh gần giọng :

- Người nên nghĩ kỹ, ta vốn có thể dùng võ lực để cưỡng đoạt của người, nhưng ta không làm như thế mà lại truyền dạy cho người một môn võ quý báu nhất trong võ lâm, vậy thì người nghĩ sao?

Giang Thanh bị luồng nhãn quang của người này uy hiếp cả sợ tháo lui một bước. Sau một giây suy nghĩ, chàng hiên ngang trả lời :

- Tại hạ biết ông võ nghệ cao cường, nhưng với điều

kiện đó tại hạ thật không thể nào tuân lệnh !

Người áo trắng bình nhật sống trong cảnh tiền hô hậu ủng, võ lâm nghe tên thấy đều khiếp vía, lời nói của ông ta không một người dám cưỡng lại, mà ngày nay bị một người trẻ tuổi vô danh ngang nhiên chống đối như vậy, thật là một sự bất ngờ, nhưng ông ta vẫn không nổi nóng, thông thả nói :

- Hôm nay ta phí rất nhiều lời để nói chuyện với người là một việc ngoại lệ đó ! Người nên biết Trường Ly Nhất Diệu không có thì giờ để nói chuyện lồi thồi !

Bốn tiếng Trường Ly Nhất Diệu đập vào màn tai của Giang Thanh như bốn tiếng sét kinh hồn, chàng tái xanh mặt, tháo lui thêm vài bước để thủ thế.

Trên môi của người áo trắng bấy giờ thoáng qua một nét thật là đặc ý hỏi :

- Sao...người nghĩ sao? Ngoài việc tặng người tuyệt kỹ Thất Hoàn Trảm, ta còn chịu trách nhiệm đưa người về đến nơi đến chốn !

Lúc này, Giang Thanh tinh thần bán loạn, bốn chữ Trường Ly Nhất Diệu làm cho chàng mất cả bình tĩnh, nhưng tình linh hình ảnh gây gò bệnh hoạn của Lệ Vật Thần bỗng nổi lên, chàng nghĩ rằng ông ta đang mong mỏi vào cặp Kim Long này để trị bệnh.

Hình ảnh ấy vừa nổi lên trong trí, Giang Thanh lập tức quắc mắt hiên ngang nhìn Trường Ly Nhất Diệu cất cao giọng :

- Té ra ông đây là một người tâm tiếng lừng lẫy. Trường Ly Nhất Diệu lão tiên bối, oai danh của tiên bối tại hạ đã biết từ lâu, bất cứ mệnh lệnh nào của tiên bối tại hạ cũng tuân theo, nhưng tiếc rằng việc này quan hệ đến sinh mạng của nghĩa phụ, nên xin tiên bối thứ lỗi cho kẻ hèn không thể làm theo ý muốn của tiên bối được.

Trường Ly Nhất Diệu nở một nụ cười lạnh nhạt :

- Ồ ! Hay là ngươi muốn cùng ta so qua vài miếng võ?

Giang Thanh đôi mắt cũng đổ hào quang nghĩ rằng đối phương là một người danh trấn giang hồ số một, số hai trong làng võ, nhưng ta vì bệnh tình của nghĩa phụ mà đối lấy sinh mạng thì cũng không sao.

Nghĩ đến đây, tinh thần vùng phấn khởi, chàng trả lời bằng một câu đầy hào khí :

- Tiên bối muốn ép như vậy thì tại hạ cũng xinh hầu vài chiêu xem sao?

Trường Ly Nhất Diệu đối với chàng trai xấu xí mà gan ruột cùng mình, bỗng nảy ra một chút tình cảm, vì con nhà võ lúc nào cũng tôn kính những con người trọng điều nhân nghĩa, xem thường cái chết. Ông ta lại nói :

- Thôi ta định như vậy, nếu ngươi mà chịu nổi ta mười chiêu thì không những ta không lấy cặp Kim Long của nhà ngươi mà còn truyền thụ cho ngươi Thất Hoàn Trảm nữa.

Giang Thanh nghe nói trống ngực nổi thình thình,

chàng biết rằng Trường Ly Nhất Điều Vệ Tây tung ra mười chiêu võ chính là bình sanh sở học, với tài bộ của chàng e rằng phải thua trong vòng ba hiệp.

Giang Thanh đang ở trong tình trạng kinh hoàng thì thình lình hình ảnh hai chiêu Phật Quan Sơ Hiện và Kim Đăng Phật Quang của Như Lai Thần Chưởng thoáng hiện trên trong trí, chàng bỗng cảm thấy mình gan dạ phi thường, lớn tiếng trả lời :

- Vệ lão tiên bối đã định như vậy, thì tại hạ nghĩ rằng cung kính bất tòng mạng !

Vệ Tây nghe Giang Thanh nói chịu đấu với mình mười chiêu, bất giác bàng hoàng do dự, nhưng chỉ trong nháy mắt rồi lấy lại sự bình tĩnh nghĩ thêm :

“Cái thằng này có tà thuật không, ta không tin nói chịu nổi mười chiêu của ta !”

Trong lúc đó, Giang Thanh đã tháo lui ba bước, xuống tấn vững, quắc mắt nhìn chòng chọc vào Trường Ly Nhất Điều. Vệ Tây nở một nụ cười rất tươi, nói nho nhỏ :

- Huynh đệ...cẩn thận nhé !

Rồi phóng ra một chưởng nhẹ nhàng lã lướt vỗ vào vai của Giang Thanh.

Bề ngoài xem tuy êm dịu vô cùng, nhưng tốc độ của nó thật là nhanh không thể tả. Chưa kịp chớp mắt thì bàn tay của Vệ Tây đã chạm vào áo của Giang Thanh.

Giang Thanh rợn tóc gáy, lách sang một bước vừa vặn tránh thoát, nhưng tâm trạng hết sức hãi hùng.

Vệ Tây cười thong thả đếm :

- Chiêu thứ nhất !

Nói rồi bàn tay tả vung lên biến thành trăm trăm ngàn ngàn bàn tay, rồi thành linh chớp xuống.

Giang Thanh nhác thấy bốn bề bóng tay của đối thủ chập chờn chặn hết tất cả những đường rút lui, mỗi một ngón tay của Trường Ly Nhất Diệu Vệ Tây đều chực hờ muốn điểm vào hai đại huyệt trên thân thể chàng.

Giang Thanh quát to một tiếng, dùng Lăng Ba Chưởng của phái Nộ Giang sử dụng liên tiếp hai chiêu liên hoàn Phù Ba Chế Anh, Ba Đào Như Đông nhanh như chớp đảo mình rút lui năm bước, thế như sóng vỗ nước xô, hùng hồn khôn tả.

Thật ngoài sự tưởng tượng của Vệ Tây, ông ta kinh ngạc “ý” lên một tiếng, rồi rút tay trở về để ngăn giữa hai đòn liên hoàn của Giang Thanh, miệng vẫn thong thả đếm :

- Chiêu thứ hai !

Tiếng đếm vừa dứt, hai cánh tay của ông ta vung tròn ra vây chặt Giang Thanh vào giữa, rồi bất thành linh dùng một bàn tay bắt từ trên ép xuống.

Giang Thanh bị vây trong hai cánh tay của Trường Ly Nhất Diệu, còn đang ngơ ngác thì sức mạnh đã từ trên ép xuống, cười nghe lỗ tai của mình lùng bùng, thân huyết mạch cơ hồ như chảy ngược, mặt mày choáng váng gần như ngệt thở.

Vùng cắn răng hóp hơi cương khí, chàng quát to một tiếng, sử dụng một thế Phật Quan Sơ Hiện. Tai nghe bốn bên gió dậy ào ào, hai luồng sức mạnh chạm vào nhau vang lên một tiếng bùng khùng khiếp, thân hình của Giang Thanh bị bắn ra xa hơn một trượng, còn Trường Ly Nhất Diệu Vệ Tây cũng lão đảo cơ hồ muốn té.

Trên gương mặt lạnh lùng đánh đá của Trường Ly Nhất Diệu lúc bấy giờ nổi lên một niềm thắc mắc, ông ta thông thả ngửa mặt nhìn trời, dường như đang suy nghĩ việc gì vô cùng quan hệ.

Giang Thanh lộn mào mấy vòng, rồi đứng dậy nói :

- Vệ lão tiên bối, chiêu thứ tư rồi nhé !

Vệ Tây mơ màng như người trong mộng, không đếm xỉa đến lời nói của Giang Thanh, đôi mắt dán chặt lên nền trời xanh thẳm, dường như người đang đứng trước một bài toán nan giải.

Ông ta nghĩ rằng, người con trai xấu xí này kinh nghiệm thật còn non, nhưng tại sao nội lực lại hùng hồn thâm hậu, có thể biểu diễn một cách khôn khéo nhất trần gian để chối lại Hồn Nguyên Chân Khí của ông ta.

Giang Thanh thấy Trường Ly Nhất Diệu ngó ngẩn cũng đứng xuôi tay nhìn ông ta trân trối. Bỗng thành linh Vệ Tây quát to một tiếng, vung bàn tay ra chop mạnh một cái vào vai hữu của Giang Thanh.

Cùng một lúc, Giang Thanh cảm thấy trong những huyết nằm rải rác trên ngực trên vai của mình như :

Thiên Môn, Tự Cốt, Tý Cách, Ngọc Ly, Thốn Giao, Vân Môn, Phủ Đài đều bị uy hiếp mãnh liệt bởi chiêu thế kinh dị của đối phương.

Sợ quá, Giang Thanh vung bàn tay hữu ra biến thành trắng ngàn bàn tay để đón chiêu của đối phương. Đồng thời, cánh tay hữu vẽ một vòng tròn rồi thình lình tung ra một chưởng hết sức bình sanh từ trong cái vòng tròn ấy đánh tọt ra chiêu Phật Quan Sơ Hiện.

Trường Ly Nhất Điều buông ra một tiếng cười hậm hực, thấy rằng mình có thể dùng thế Phương Viên Phân Quang để phá vỡ thế tấn công của đối phương, nhưng hai luồng kinh lực vừa gặp nhau, ông ta cảm thấy đối phương dường như có một nội lực liên miên bất tuyệt như trường giang, như đại hải. Bất đắc dĩ ông phải đổi thành thế Hưng Ba Trợ Lãng hòa lẫn trong Hỗn Nguyên Chân Khí để chống lại.

Một tiếng bùng kinh rợn lại vang lên, Giang Thanh lại té lộn mèo trên mặt đất, còn sắc mặt của Trường Ly Nhất Điều Vệ Tây lại đỏ bừng vì e thẹn.

Lần này ông đã mất hết bình tĩnh, không chờ Giang Thanh trỗi dậy, chồm tới đánh với theo hai chưởng. Trong lúc Giang Thanh đang bật dậy nửa chừng, thì ba bên bốn bề sức mạnh đã ép tới, cơ hồ như bị nghẹt thở, anh ta la hoảng.

- Chiêu thứ bảy !

Nói rồi mười ngón tay của anh ta đưa phắc ra chập

chờn như mười thanh kiếm bén. Mười ngón tay đi đến đâu thì vang ra tiếng gió vì vèo đến đó, uy thế thật dũng mãnh phi thường.

Vệ Tây quát to một tiếng, đảo tròn thân hình như chiếc chong chóng, liên tiếp trảm ra bảy thế, tung ra bảy đá liên hoàn trông rất đẹp mắt, khí thế lại hung hiểm vô cùng.

Hai người quây quần với nhau lông lốc, sau hai tiếng quát rợn người, cả hai đều tách rời nhau. Nhưng Trường Ly Nhất Điều không kịp dừng chân lại, quát to một tiếng, chồm tới bằng tốc độ ngoài sự tưởng tượng vây chặt lấy Giang Thanh. Thân hình ông ta xoay tròn như một bánh xe khổng lồ trong cái bóng mờ đó tung ra liên tiếp không biết bao nhiêu là quyền cước, khí thế như tường đồng vách sắt, như cuồng phong bạo vũ thật chưa từng thấy. Đó chính là các bí quyết không truyền cho ai : Thất Hoàn Trảm .

Thình lình có một tiếng thét hãi hùng vang lên, một bóng người bị đánh bật ra ngoài vòng chiến.

Không ai xa lạ, kẻ ấy chính là Giang Thanh, vì chịu đựng không nổi thân công cái thế của Trường Ly Nhất Điều, chàng lãnh lấy một chưởng đích đáng bật ngược ra ngoài.

Trong lúc ấy, Giang Thanh đang nằm sóng soài trên mặt đất, thì Vệ Tây lại gầm lên một tiếng, tung mình bay tới như một con chim khổng lồ sà xuống đỉnh đầu của

chàng.

Trong lúc đó, Giang Thanh đã mửa ra một bùm máu tươi, mặt mày choáng váng, vừa thấy chiếc bóng của Vệ Tây sà xuống, vội cắn răng lăn tròn ra một bên, kêu lên khùng khiếp :

- Ông nuốt lời à? Đã hơn mười chiêu rồi !

Thân hình của Trường Ly Nhất Điều Vệ Tây đang lơ lững giữa không trung nghe câu nói ấy, bỗng buông ra một chuỗi cười ròn rã, chưởng lực của ông vừa mới tuôn ra thì cắn đánh ép làm cho vật sang hai phía...

Hai tiếng bốp vang lên, hai miếng đá bên cạnh mình của Giang Thanh trúng chưởng nát ngóu như tương, bụi bay mù mịt. Giang Thanh kinh hoàng đến riu lũi ra, hơi thở dồn dập, mạch máu căng thẳng gần như sắp đứt.

Còn Trường Ly Nhất Điều Vệ Tây thì thần thờ đứng xuôi tay bên cạnh không biết ông ta đang hờn giận, đang ăn năn hay đang nghĩ gì nữa.

Ông mơ hồ không biết người trai xấu xí này chỉ dùng đi dùng lại hai chiêu quái dị mà tránh thoát dưới móng vuốt của tử thần. Ông ta vẫn ngửa mặt nhìn làn sương mỏng dần dần tan biến ở đầu non mà bàng hoàng như người nhập mộng.

Giang Thanh lúc bây giờ ngồi xếp bằng tròn nhắm mắt điều công dưỡng khí.

Hai con hổ nãy giờ gờm nhau, lúc bấy giờ đều trầm mặc, một người ngửa mặt nhìn trời trầm tư mặc tưởng.

Trên gương mặt trong khoảnh khắc mà có trăm ngàn biến đổi, còn một người thì tâm tư phẳng lặng ngồi điều khí luyện công.

Cả hai dường như quên hẳn việc mình đang trải qua một trận chiến kinh khiếp hãi hùng. Gần nửa canh giờ sau, Giang Thanh mới mở bừng đôi mắt dậy, đúng vào lúc Vệ Tây thành linh quát hỏi :

- Thằng nhỏ kia, hai chiêu lúc nãy có phải là Như Lai Thần Chưởng không?

Giang Thanh trợn trừng đôi mắt nhìn ông ta gật đầu. Vệ Tây lại hỏi tiếp :

- Chưởng pháp tuyệt kỹ này có phải Nhất Tà, một trong ba người Nhất Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng hay không?

Giang Thanh suy nghĩ giây lâu rồi lại gật đầu.

Vệ Tây chắc lưỡi ngửa mặt lên trời lẩm bẩm :

- Thật là lạ lùng ! Tà Thần nếu chưa chết thì phải hơn trăm tuổi, thật là khó tin...

Ông ta than thở một hồi rồi lại cúi xuống hỏi Giang Thanh :

- Mi tên gì?

Giang Thanh trả lời :

- Tại hạ tên Giang Thanh !

Vệ Tây hỏi tiếp :

- Tà Thần thật là chưa chết?

Rồi trên sắc mặt ông ta lộ vẻ thật là khó tả, than thở

rằng :

- Hồi ấy uy danh của Tà Thần Lệ Vật Tà biết bao lừng lẫy trong sáu mươi năm trở về trước. Sau một trận chiến kinh khiếp bên bờ Tiêu Thủy, người ta ngỡ rằng ông đã qua đời ! Thật không ngờ ngày nay ông ta lại còn sống trên dương thế !

Giang Thanh nghe lời lẽ của Vệ Tây dường như nếu Tà Thần mà còn sống thì thật là một điều bất hạnh cho ông ta vậy.

Giang Thanh bất giác hỏi :

- Vệ lão tiên bối, xin cho phép tại hạ hỏi một điều : chẳng hay nghĩa phụ tôi nếu còn sống trên dương thế thì có điều chi đáng làm cho tiên bối than thở như vậy?

Vệ Tây nghe hỏi giật mình đáp :

- Sao? Tà Thần là nghĩa phụ của ngươi à, lại một chuyện lạ...!

Ông ta suy nghĩ một hồi rồi lại chân thành nói tiếp :

- Thú thật sáu mươi năm về trước, khi mà tiếng tăm của Nhất Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng đang vang dội trong võ lâm, thì ta chỉ là một thằng con nít...nhưng...khi ta thành danh rồi, thì ba người này không còn nữa. Từ trước đến nay, ta thật không phục họ, nghĩ rằng chẳng qua là may mắn mà được chút hư danh thôi ! Ta thật tiếc rằng tại sao ta sinh trễ hai mươi năm, bằng không thì ta sẽ so tài với họ để phân cao thấp. Hừ ! Gần đây, hai mươi năm nay ta ngang dọc trên giang hồ không gặp người đối

thủ, tưởng rằng tài ba cao cường lắm...

Ông ta đưa mắt nhìn Giang Thanh thở dài, nói :

- Nào ngờ hôm nay ta gặp người mà không chiếm được ưu thế. Người chỉ biết được hai chiêu trong Như Lai Thần Chú mà lợi hại như vậy, nếu Tà Thần mà đến đây thì ta thật là không phải đối thủ của ông ta.

Giang Thanh nghe đến đây mới sức tỉnh thì ra Vệ Tây cũng vì chút hư danh mà e ngại nghĩa phụ chàng còn sống. Chàng than dài nghĩ thầm :

“Trên đời này con người bị bỏ hư danh làm cho hệ lụy thật quá nhiều !”

Chàng còn đang suy nghĩ thì Trường Ly Nhất Điều Vệ Tây đã lấy lại sắc mặt bình tĩnh điềm đạm như xưa, hỏi :

- Lệ lão tiên bối chắc còn mạnh giỏi, người đã lạy ông ta làm nghĩa phụ đã lâu mau rồi?

Giang Thanh không dám nói thật :

- Cám ơn tiên bối có lòng biết đến, nghĩa phụ của tôi vẫn mạnh giỏi như thường, còn tôi lạy người để làm nghĩa tử thì chỉ một tháng nay mà thôi !

Nói rồi rút miếng Châu Ngọc Hàn Cốt Lệnh đưa ra khoe cho Vệ Tây xem.

Vệ Tây thò tay tiếp lấy ngắm xem, thấy trên mặt miếng thẻ bằng ngọc này có khắc ba lông xương khô, trình bày thật tinh vi sắc sảo.

Vệ Tây lắm bả :

- Đúng ! Đây là tín vật của Tà Thần...

Ông ta mê mẩn một hồi rồi trả lại cho Giang Thanh, cười rằng :

- Người hãy đứng dậy, ta sẽ truyền Thất Hoàn Trảm cho người !

Giang Thanh mừng rỡ và dợm đứng dậy, thì lại loạng choạng suýt té vì khắp châu thân đang đau nhức vì những vết thương dồn dập.

Vệ Tây thấy vậy cười nói :

- À suýt nữa ta quên, người đã bị Hồn Nguyên Khí Công của ta làm cho thọ thương.

Giang Thanh nghe nói giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

“Té ra ban nãy mình đã bị Hồn Nguyên Khí Công làm cho thọ thương.”

Vệ Tây cười nói :

- Không sao, để ta cho thuốc, sau mười hai ngày người sẽ bình phục như xưa !

Nói rồi thò tay vào túi rút ra chiếc lọ trắng đổ ra một viên thuốc thơm tho ngào ngạt nhét vào miệng của Giang Thanh.

Nuốt xong viên thuốc, Giang Thanh cảm thấy châu thân mát rượi, toàn thân thoải mái vô cùng. Chàng lại ngồi xếp bằng tròn điều công dưỡng khí. Một lúc sau mới mở mắt thấy Trường Ly Nhất Diệu Vệ Tây đương nhìn chăm vào mình, trong ánh mắt lộ vẻ do dự bàng hoàng.

Ánh mắt của ông ta vừa chạm vào phải ánh mắt của

Giang Thanh thì vội vàng lẫn trốn.

Giang Thanh biết đâu rằng trong lúc chàng đang nhắm mắt luyện công thì Vệ Tây mấy lần đã muốn tung ra sát thủ nhưng vì một chút do dự của ông ta mà Giang Thanh thoát chết.

Trong tâm tư của Vệ Tây đang có hai luồng tư tưởng tranh thủ với nhau, nửa muốn giết Giang Thanh để đoạt của quý, mà nửa lại mền phục cái người trẻ tuổi mà gan dạ này.

Trong lúc ông ta đang bàng hoàng do dự thì Giang Thanh cũng vừa luyện công xong.

Trường Ly Nhất Điều như người sức tỉnh cơn mê, cười lớn nói :

- Người hãy đứng dậy, thừa dịp nơi đây vắng người, ta truyền ngay Thất Hoàn Trảm cho người !

Giang Thanh dạ rân một tiếng, rồi đứng dậy, coi theo điệu bộ của Vệ Tây mà học từng chiêu một.

Vệ Tây vừa biểu diễn, miệng vừa giảng giải phương pháp sử dụng và cái tinh diệu của Thất Hoàn Trảm.

Giang Thanh tập tung hết tinh thần để lãnh hội ý của Trường Ly Nhất Điều.

Thất Hoàn Trảm tuy chỉ vốn vẹn có bảy chiêu, nhưng mà phức tạp vô cùng, biến ảo thiên hình vạn trạng. Sự cao thâm của nó thật là không thể nào đo lường cho được.

Gần hai canh giờ, Giang Thanh mới lãnh hội hết. Chàng lại tuân tự biểu diễn thêm ba lần nữa cho Vệ Tây

xem, ông ta mừng rỡ nói :

- Người thật là thông minh cái thế, sau này tất có làm nên một việc lừng lẫy trong giới võ lâm.

Ông ta lại nói :

- Thôi chúng ta đi !

Giang Thanh tuy thấy lòng tốt của Trường Ly Nhất Điều, nhưng cũng không dám tiết lộ chỗ ở của nghĩa phụ, nên lăm lũi đi theo ông ta.

Lúc ấy trời đã sáng hẳn, vừa đi Trường Ly Nhất Điều Vệ Tây vừa hỏi :

- Sao mình thấy nhà người dính đầy máu như vậy?

Giang Thanh bèn thuật lại việc trong Tử Long Bí Huyệ cho Vệ Tây nghe.

Vệ Tây nghe xong suy nghĩ rất lâu, rồi mới “à” lên một tiếng :

- Không sao ! Không sao ! Con quái vật ở trong vũng nước đỏ đó tên là Ma Ly, mà nước đỏ trong đó gọi là Thoát Cơ Độc Giao. Nếu dính vào mình thì không bao giờ gột rửa ra được. Phải đợi đúng một năm sau, nó mới tự nhiên tróc ra và đem theo một lớp da của mình.

Giang Thanh nghe nói trong lòng kinh sợ, nghĩ rằng :

“Ta đã xấu xí rồi, nếu tróc thêm một lớp da nữa thì còn đâu...”

Hai người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ.

Bỗng thành linh Vệ Tây đưa tay ra phía trước chỉ vào một khe đá nói:

- Ai ngồi ở trong đó ra mau !

Câu nói chưa dứt thì đã vang lên một chuỗi cười đing tai nhức óc. Một bóng người phi thân nhảy ra nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

